HLAS MISIE

podzim

Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku

2015 - 3

Předplatné : **12**,- sFr Ročně 4x

Ročník: XLIII

VÝCHOVA – umět říkat dětem NE!

Don *Pino PELLEGRINY*, italský salesián a emeritní profesor psychologie na milánské universitě, sepsal několik důležitých rad a důvodů *PROČ* a *JAK* říkat dětem i *NE* !
Doslova napsal: ‚Každé dítě by mělo svým rodičům někdy říci: „***Máte-li mě rádi***, neříkejte mi pořád ANO!“

Říkat **NE** je třeba nejméně ze čtyř důvodů:

1. NE dává jistotu

Upozorňuje dítě, že existují určité hranice, mantinely: jsou věci, které je možné dělat; jsou však také jiné věci, které jsou zakázané. To vše nás uklidňuje: zbavuje nás nejistoty, když nevíme, jak jednat, co dělat.

2. NE posiluje osobnost

Bez předchozí zkušenosti s NE riskuje dítě při prvním úskalí ztroskotání. To je jedním ze základních důvodů nezbytnosti říkat NE. Není snad pravda, že máme děti stále víc a víc křehké? Děti se zamračeným obličejem? Není proto čas přestat být příliš povolnými?

3. NE říká, že existuje autorita

Jedna věc je ověřená: výchovný vztah musí být asymetrický. V pozadí je to nakonec samotné dítě, které to tak chce: potřebuje osobu, která má autoritu, ne kamaráda nebo kamarádku. Vhodně vyřčené NE je jedním z nejjasnějších vyjádření autority.

4. NE způsobí, že se dítě stane sympatičtějším

Dítě, kterému je vždy dovoleno dělat si, co chce, nebude schopné přizpůsobit se druhým. Může se stát dotěrným, nepříjemným, nezvladatelným vzteklounem. Proto je třeba při výchově používat NE co nejlépe.

Říkat NE je však umění

Aby bylo NE užitečné, musí být řečeno vhodným způsobem.

Nemluvit ve hněvu

Pokud je NE vysloveno hněvivě, mohlo by být vysvětlováno naší špatnou náladou, a ne jako rozhodnutí, které má zabránit něčemu, co se nesmí stát.

Dávkovat postupně

Pokud jsou NE příliš častá, ztrácejí účinek, podobně jako zákony. Proč se v mnoha zemích zákony nedodržují? Jedním z důvodů je i to, že je jich příliš mnoho. Zatímco ve Francii a Německu je zákonů asi 7 tisíc, např. Itálie jich má víc než 25 tisíc! Kromě toho je dobře, když není zákazů příliš mnoho, protože při velmi častém napomínání hrozí, že se sníží tvořivotst dětí a stanou se nejistými.

Vysvětlovat

Dítě musí vědět, že naše zákazy mají nějaký důvod. Pokud své NE vysvětlíme, dítěti se problém vyjasní, získá orientaci a podnítíme jeho růst. Je jasné, že vysvětlování musí být přiměřené věku dítěte a jeho zralosti. Tříletému dítěti řekneme: „Neber nůž do ruky, pořežeš se!“ Dospívajícímu mladíkovi, který experimentuje s alkoholem, vysvětlíme, že „kudy vchází líh, tudy odchází rozum“ a dodáme, že jen blázen neumí říkat „dost“.

A jaká NE říkat?

Je nemožné vytvořit kompletní seznam NE. Uvádíme jen tři nejdůležitější.

NE módním trendům

Kde je psáno, že všichni žáci musí mít vždy novou aktovku, že všichni musí mít poslední typ mobilu, že na vánoce musí mít velké množství dárků...? Psychiatr Scarparro má pravdu, když tvrdí: „Matky a otcové, učte se od lososů, kteří plují proti proudu! Osvoboďte se od vnucovaných scénařů!“

NE obsluhování

Proč musí matka svému dítěti stále zavazovat tkaničky, ptát se, co chce na pití, loupat mu jablko a ještě ho prosit, aby to snědlo? Dost už s rozmazlováním dětí! Ony to zvládnou samy! Zkusme to!

NE neustálým požadavkům

„Mohla bys mi to koupit?“ „Chci tohle!“ „Dej mi tamto, toto nechci!“... V určitém okamžiku je třeba říci NE. „Už těch věcí máš dost!“ „Zbytečně naléháš a křičíš!“ „To pro tebe není nutné!“ Moudrá, blahodárná slova! Slova, která formují člověka a učí ho, aby sám zvážil, co potřebuje a co je zbytečné, i když to mají ostatní. Taková Ne odstraňují sobectví a učí dítě, aby samo zvážilo, co nutně potřebuje a co už ne.

„Náš“ bohoslovec – student teologie – ***Jiří ZEMAN*** přijal *5. září 2015* v pražské katedrále sv. Víta z rukou otce biskupa Václava Malého svěcení na **diakona** (prví stupeň kněžského svěcení). Na fotografii v den svěcení při rozdávání sv. přijímání drží kalich.

Nám do Švýcarska se přijede představit v nové službě o víkendu **24. – 25. října**. Bude tedy možné se s ním osobně setkat ve Winterthuru, Luzernu a Zürichu.

TÉMA vhodné k listopadu

Svědek 20. století – soudce **Zdeněk ŽEMLIČKA**

Zemřel letos 17. dubna ve věku 106 let v Domově sv. Karla Boromejského u sester Boromejek v Praze – Řepích. Zažil ještě císaře pána, obě světové války, Masaryka i tuhý komunismus. Vždy však zůstal čestným člověkem i poctivým křesťanem. Patři mezi nenápadné hrdiny našeho národa.

V posledním rozhovoru v březnu tohoto roku říká:
„Je toho hodně, co bych mohl vyprávět. Život vám uteče, ani nemáte představu jak. Mladý člověk nedovede pochopit, že bude jednou starý, a že také bude zapomínat.

Když jen ležíte, máte na co vzpomínat a o čem přemýšlet. Např. v roce 1915 jsem chodil do první třídy v Litomyšli. Přednášel jsem básničku u příležitosti 85. narozenin císaře pána. Konaly se tenkrát ohromné slavnosti v celém rakouskouherském mocnářství.

V prosinci 1918 přijel do Tábora, kde jsme tenkrát bydleli, prezident Tomáš Garrigue Masaryk. Byla to veliká sláva a ohromné vítání, všude plno panstva. Vítali ho jako hrdinu, který v Americe vybojoval naši svobodu.

Potom jsem odešel studovat práva do Prahy. Bydlel jsem na Masarykově koleji v Dejvicích, kam Masaryk občas přijel a pohovořil s námi studenty. Stěžoval si, že ho všude hlídají, jako by něco provedl, takže sám nemůže nikam. Jenom když jezdí ráno na koni ve Stromovce.

Jako mladý soudce jsem měl i hodně kamarádů. Jedním z nich byl také Budějovičák Josef Urválek, který se stal později prokurátorem. Neblaze se proslavil v soudu s Miladou Horákovou. Jako mladý kluk s námi ale normálně kamarádil a bavil se. Měl jsem ho rád, byli jsme skoro stejně staří. Vzal si pak dceru učitele z Budějovic, také jsem ji dobře znal. Když ale přišli komunisti, vyšvihl se, a my to nevěděli. Urválek byl tedy napřed můj kamarád, ale pak jsem se styděl říkat, že ho vůbec znám. Choval se hrozně... Já v té době už byl dávno ze soudnictví vyloučen, nakonec jsem se mohl živit jen jako podnikový právník. Až za Dubčeka jsem se mohl k soudnictví vrátit.

Také nyní stále ještě sleduji, co se děje kolem i v soudnictví. Chodí mě sem navštěvovat lidé od soudu, kteří u mě třeba před čtyřiceti lety začínali, a dnes už jsou v penzi nebo mají těsně před ní.

Dobrá paměť mi někdy trochu vadí, protože srovnávám a dovedu rozeznávat lumpárny, které se kolem dějí. Vezměte si třeba prezidenta Václava Klause s jeho amnestií, která šla hluboko do minulosti. Je také něco neslýchaného, aby páni poslanci museli být souzeni za podvody a korupci. To nejde mně ani dalším normálně myslícím lidem na rozum, na to si nemohu zvyknout.

Je mi sto šest let a tak někdy přemýšlím, že už bych tu vlastně ani neměl být... Pak ale přijde sestřička boromejka a ta mi pokaždé připomene, abych si vážil každé hodiny. A to také dělám: Za každou další hodinu života děkuji Pánu Bohu! Mnohý si myslí, že tady bude napořád, ale najednou to přijde. A to je ta jediná spravedlnost, která na světě je.

Poněvadž jsem katolík, mám jediné přání: zachovat si víru. Víra je všechno, a souhlasím s knězem Halíkem, který říká, že náš život, pokud jsme křesťané, je neustálý zápas s nadějí. Člověk chvilku nevěří, chvilku zase věří, a když je zle, modlí se. Když je mu ale dobře, zapomíná, že by mohl zítra umřít. Chvíli máte naději, chvíli nemáte nic. ***Život bez víry je ale hrůza,*** protože víra vás v životě drží pohromadě..."

Marek Orko Vácha, katolický kněz, biolog, spisovatel a také pedagog, který přednáší etiku na lékařské fakultě UK, ***tentokrát se zamýšlí nad vztahem medicíny a pacienta***.

Otázky klade novinářka Andrea Skálová:

Dnešní medicína je plná doporučených výzkumných a vyšetřujících postupů. Kde je tu ještě místo pro člověka-pacienta jako živou bytost?

Dotýkáte se problému, který je hlubší, než se na první pohled zdá. Když o tom člověk začne přemýšlet, tak se rychle proboří. Souvisí to s tím, jak definujeme člověka. Pravdou je, že v druhé polovině 20. století jsme v podstatě konstatovali, že člověk je souhrn orgánů, které je možné případně opravit. Nemocnici jsme v souladu s tím začali pojímat jako továrnu na zdraví a když nějaká součástka v člověku přestala fungovat, tak jsme ji spolu s pacientem odeslali ke specialistovi.

Tím ale začala vznikat situace, kdy pacient přijde do nemocnice, kde své ošetřující lékaře nezná, odebere se mu krev, a pokud laboratorní parametry nejsou v mantinelech, nasadí se mu léčba, která tyto parametry srovná. Subjektivní pocity pacienta nejsou měřitelné, takže na ně není brán zřetel. Zatímco v předchozích stoletích se vždy léčil pacient. Na začátku 21. století si však začínáme uvědomovat, že toto je špatně. Takže znovu ožívá instituce rodinného lékaře. Ten není specialistou, ale vnímá pacienta jako člověka žijícího v kontextu rodiny a blízkého okolí, což tohoto lékaře zvýhodňuje oproti specialistovi, kterému se dostanou do rukou jen výsledky vyšetření. Do toho ovšem vstupují filosofové, kteří kladou otázku: "*Může být vůbec člověk zdravý v rozbité rodině, rozbité společnosti a rozbité přírodě?*" A připomínají, že výraz *health* (zdraví) má stejný základ jako *whole* (celek) nebo dokonce *holy* – **svatý**.

Jak jde skloubit přírodovědní obor s otázkami o smyslu bytí?

Svět je jeden. Přírodovědec se zabývá tím, co lze měřit, zajímají ho dějiny světa od velkého třesku do dneška, jak vznikl vesmír, jak naše planeta a život na ní, jak naše vědomí. Umělec to vidí ze svého úhlu pohledu a filosof zase z toho svého. Není rozpor mezi uměním a vědou, jsou to dva směry lidského poznání. Podobně není rozpor mezi uměním a vírou, malíř i mystik se v samotě svého přemýšlení prosekávají k poznání. Podobně není rozpor mezi vírou a vědou. Mystik

nebude nikdy schopen objevit DNA. Vědec s mikroskopem a dalekohledem zase nikdy neuvidí smysl věcí.

Je ještě možné lékařskou péči rozšířit tak, aby zahrnovala i duchovní rozměr člověka?

V našich končinách se obávám toho, že jakmile někdo vysloví slovo *Bůh* nebo *víra*, okamžitě narazí na odpor. Víra u nás je považována za něco, za co je třeba se stydět, s čím je třeba se schovávat. Naproti tomu v Německu, Anglii nebo USA je spiritualita daleko více *součástí léčebné péče*. Carl Gustav JUNG tvrdil, že člověk je nevyléčitelně náboženský a že Bůh je přítomen, ať zván, či nezván. Myslím si to podobně. Věřím, že se spiritualita do českého lékařství znovu dostane, ale bude to ještě nějakou dobu trvat.

Ještě stále slýchávám, že náboženství je třeba vymýtit coby zhoubu lidstva. Jiní navrhují nahradit jej humanismem. Stačí nám humanismus?

Lidstvo to zkoušelo už několikrát. Vyhlásit nadvládu rozumu a shodit se stolu vše tmářské. Bylo to za Francouzské revoluce, německého nacismu, ruského stalinismu a komunistické Číny. Tolikrát jsme to už zkoušeli postavit pouze na sobě, bez Pána Boha a bez jakéhokoliv náboženství. Vždycky to začínalo budovatelskými písněmi, velkými idejemi a nadšením... a končilo gilotinami, gulagy, koncentračními tábory. Myšlenka, že my víme, jak na to, máme recept na štěstí a víme, co je třeba udělat, jen to náboženství nám v tom brání, *se zakládá na velikánském omylu*. Na druhé straně, my všichni – ateisté, věřící, humanisté – jsme na jedné lodi a všichni si neseme své pochybnosti a svá pochybení. Nikdo z nás není dokonalý. A dokonalost nelze čekat ani od žádného lidského řádu a žádného náboženství. *(mf-dnes 7.8.2015)*

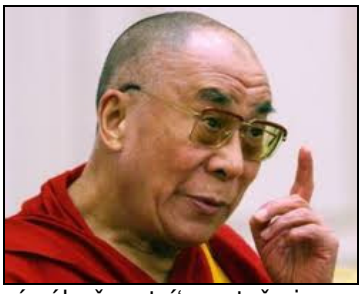

Brazilský teolog ***Leonard BOFF*** kladl otázky tibetskému ***Dalajlámovi***. Trochu ironická byla otázka hned na úvod:

„Vaše Svatosti, které náboženství je ze všech nejlepší?“

Boff čekal, že řekne ‚východní náboženství‘, protože jsou starší než křesťanství.

Dalajláma se odmlčel, pohlédl mu do očí, usmál se a odpověděl:

„Nejlepší náboženství je to, které tě přivede nejblíže k Bohu. Takové, které z tebe udělá lepšího člověka.“

A co mě udělá lepším?

„Cokoli, co tě udělá více: soucitným, citlivým, objektivním, milujícím, lidským, odpovědným, etickým... Takové náboženství je pro tebe tím nejlepším.“

A dále pokračoval: „ Nezajímá mě, příteli, jaké náboženství vyznáváš a zda jsi zbožný, nebo ne. Důležité je pro mne to, jak jednáš s rodinou a přáteli, jak se chováš v práci, ve společnosti, před světem...

Pamatuj: vesmír je ozvěnou tvých skutků a myšlenek. Zákon akce a reakce neplatí jen ve fyzice, týká se rovněž všech vztahů – k lidem, zvířatům, rostlinám, světu...

Jestliže se chovám dobře, dostanu zpět DOBRO. Jestliže jednám se zlým úmyslem, vrátí se mi ZLO. Prarodiče nám říkali čistou pravdu: Vždy budeš mít to, co přeješ ostatním. Být šťastný není záležitostí osudu, ale VOLBY.“

Nakonec dodal:

„Pečuj o své myšlenky, neboť se z nich stanou SLOVA!
Pečuj o svá slova, neboť se z nich stanou SKUTKY!
Pečuj o své skutky, neboť se z nich stanou ZVYKY!
Pečuj o své zvyky, neboť utvářejí CHARAKTER!
Pečuj o svůj charakter, neboť ten utváří OSUD!
A osud – to je TVŮJ ŽIVOT!
Nejvyšším náboženstvím je PRAVDA!“

*A nám **Kristus** říká: „Já jsem CESTA, PRAVDA a ŽIVOT.“*

11. ledna tohoto roku jsme se při společné bohoslužbě v kostele St. Ulrich, Winterthur-Rosenberg, rozloučili s paní **Zitou Haselbach** (na snímku vpravo), dlouholetou Gemeindeleiterin této farnosti, kde už téměř 45 let slavíme také naše české bohoslužby. Paní Zita odešla do zaslouženého důchodového odpočinku. Naše krajanská skupina jí vděčí a děkuje za trvalou vstřícnost a velmi dobrou spolupráci

Na její místo nastoupil pan **Marcus Scholten** (na snímku druhý zprava). Pochází z Bavorska, teologii vystudoval u salesiánů v Benediktbeuern, je ženatý, má tři děti a už několik let žije zde ve Švýcarsku a vykonával službu Pastoralassistent. Také s ním máme dobré vztahy. Ať Bůh žehná společné práci v této farnosti.

Pan **Bohumil MAŠÍK** se narodil v r. 1925, zemřel 10.2.2015

Po emigraci do CH žil s rodinou ve Winterthuru, aktivně zapojeni do České misie. Manželé Mašíkovi mnoho let pečovali o Český klub sv. Václava, zřízený v suterénu farního centra u kostela St. Ulrich, Winterthur-Rosenberg.

Na důchod se vrátili do Čech (Lnáře u Blatné). Starší krajané na manžely Mašíkovy stále ještě rádi a s vděčností vzpomínají... Prosíme našeho Stvořitele, aby pana Mašíka odměnil radostí věčnou v nebeském království.

Naše česko-moravsko-slovenská folklorní skupina

„FOLKLÓR 75“ slaví v tomto roce **40 let** své existence ve Švýcarsku. Všem vedoucím, tanečníkům a spolupracovníkům patří velký dík a uznání. A stále přibývají další členové!!!

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (***přátelské posezení*** ve farním klubu – nové ***Johanneum*** – po mši svaté každou ***poslední neděli*** v měsíci!)

Winterthur: každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (***přátelské posezení*** u kafé po mši svaté každou ***druhou sobotu*** v měsíci!)

Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26

Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)

Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93

(V Bernu, Aarau i Luzernu po mši svaté ***přátelské posezení*** u kafé)

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v kryptě kostela Herz-Jesu Wiedikon (kde jsou i nedělní bohoslužby) od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence;
(v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“).

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Slovenské mše sv.: v Zürichu: každou neděli v **09.30 hod.** v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v Basileji: každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **17.30 hod.** v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v Bernu: každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30 hod.** v kryptě kostela Dreifaltigkeit na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v Ženevě: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, Rue Virg.-Malnati 3, **Meyrin 2**
v Lausanne: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v Chapelle du Servan, Chemin E.-Grasset 12

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch a www.skmisia.ch !!!

MIMOŘÁDNÁ OZNÁMENÍ

Poutní dům VELEHRAD v Římě – v době od 5. do 9. října 2015 se sejdou členové Českého náboženského střediska v Římě na své každoroční Valné hromadě. Ta letošní bude volební. Bude se volit nový Správní výbor na příštích pět let (předseda, sekretář, pokladník a dva členové). Tentokrát už budou všichni ubytováni v poutním domě. Budova „A“ i „B“ jsou po generální rekonstrukci téměř hotové, navazovat bude přestavba objektu „C“, kde bude i nová recepce a kaple. Prosíme o modlitbu i případnou finanční podporu.

Mše sv. ve čtvrtek 8.10. v Zürichu NEBUDE!!!

ZÜRICH: DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin, které slaví své bohoslužby ve farnosti Herz-Jesu Wiedikon (místní farníci, Poláci, Češi a Slováci, Tamilové a Indové), se koná v neděli **18. října 2015.** Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění a kulturní program v prostorách farního centra Johanneum. Vystoupí i náš krajanský soubor lidových písní a tanců „FOLKLOR 75“.

Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!

LUZERN: DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin, které slaví své bohoslužby ve farnosti St. Karl (místní farníci, Poláci, Chorvati, Češi a Slováci, Filipínci, ortodoxní z Eritrie), se koná v neděli **22. listopadu 2015.** Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje aperó. ***Žádné jiné mše se ten den NEKONAJÍ!!***

WINTERTHUR – setkání v klubu ***s připomínkou „Kateřinských zábav“*** se letos koná v sobotu **21.11.** Začíná se mší svatou v **18.15 h.** v mariánské kapli při kostele ST. Ulrich, Rosenberg. Hned po mši následuje setkání v prostorách farního centra: K poslechu i tanci zajišťuje hudbu DJ Antonín Vlček. Malé občerstvení bude připraveno. Konzumace vlastních přinesených zásob je samozřejmě dovolena a vítána!

PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok v měsíci listopadu vzpomínáme na naše zemřelé. Také v rámci České misie budeme na naše zemřelé pamatovat při mších svatých na všech místech, kde se konají pravidelné bohoslužby.

ZMĚNY v BOHOSLUŽBÁCH:

Zürich – čtvrteční mše jsou zrušeny **8.10.** a **5.11.** a nedělní **18.10.**
Winterthur – sobotní mše **7.11.** se nekoná!
Bern – *předběžné avízo*: OD **1. ledna 2016** se natrvalo ruší české bohoslužby pro nezájem a velmi slabou účast krajanů. ***Poslední mše*** bude 6.12.2015 !!
Je však možnost navštěvovat slovenské mše 2x za měsíc

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich , T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch